

ХРИСТО БОТЕВ
РАЗДОРИТЕ МЕЖДУ
БАЛКАНСКИТЕ НАРОДИ

Част 0 от „Вестник „Знаме““

chitanka.info

Букурещ, 27 март

Сега ние сме вече в състояние да поговорим за онзи въпрос, за който нашата журналистика е говорила твърде малко, или ако и да е говорила, то сичко, щото е изказала досега, е било повърхностно, косвено и понякогаж даже и пристрастно. Думата ни е за положението на нашият народ относително оние малки държавици, които се приготвяват да бъдат наследници на Турция и които историята призовава да съставят на свободни демократически начала желаната и необходимата дунавска конфедерация. За да бъдеме последователни в разсъжденията си, ние би трябало да направиме кратък един обзор върх сичкото онова, щото се е казало досега за тоя въпрос, но ние не пишеме история, следователно можеме да оставиме това за друго по-удобно време и да преминеме право на самият предмет.

Идеята за южнославянското единство е приняла гражданственост у сичките почти народи на Балканският полуостров (с изключение само на турският) и малко по малко се е простряла даже между враждебните един на други елементи. Европа е забележила това отраднo явление в нашият общи живот и полека-лека е дошла до убеждение, че секи един от тие народи е в състояние вече да бъде господар в своята собствена къща и може да води делата си самостоятелно както в нравствено, така и в политическо отношение.

И наистина, в последнъото време Возточният въпрос е влязъл вече в пълната своя сила и чака само първият сигнал на революцията, за да дойде на дневни ред. Даже и нещо повече: и без тоя сигнал ние виждаме, че Европа е захванала да прекарва географически линии през нашите земи и, като-речи, определя границите на сяко едно от интересующите се племена. Почти сичкият европейски печат е съгласен в предположенията си, че Русия, Прусия и Австрия са се споразумели вече помежду си да съставят тритейски съд и да разделят имането на умирающият между отдавна вече пълнолетните наследници. Разбира се, че ако от една страна съдиите не пожелаят да приемат рушвети (а това е твърде съмнително), т.е. ако се не полакомят за Босна, или за Херцеговина, за Цариград или за устието на Дунавът, и ако не обърнат внимание на естествените права и граници на интересующите се племена, т.е. ако оставят Сърбия да осъществи своите патриотически мечтания за Душановото царство, Гърция да

усвои Албания и Македония, а Румъния да търси Траянови потомци даже и в габровските колиби, то се разбира, че Восточният въпрос ще да се реши неправилно и това решение ще бъде второ начало на оная страшна, безумна и вредителна историческа борба, която доведе турците в Европа и която твърде лесно може да доведе на Балканският полуостров други някои незвани гости, или по-право да кажем, друга някоя цивилизована орда откъм север или откъм възток. „Завещанието на Петър I“ и немското „Drang nach Osten“ имат в това отношение голям смисъл за наза. Но види се, че на историческите уроци държавните мъже на Сърбия, на Гърция и на Румъния не обръщат почти никакво внимание. Сърбия със своята идиотическа пропаганда в северозападните страни на нашето отечество — която пропаганда за срам и укор за сръбският народ се продължава и до днес — в продължението на десет години ни е уверила, че под булото на южнославянското единство тя иска да оплете своята собствена кошница и не иска да знае за съществуването на българският народ. Гърция, тая традиционна неприятелка на сичко, щото е славянско, при сичката своя неспособност за държавен живот, употребява твърде низки средства, за да простре своята народност чак до Балканът, и прави в това отношение доста успешна конкуренция на сръбските патриоти. А Румъния, която в продължението на сичкото свое съществуване е хранила и подкрепяла своята народност чрез румънизацията (на) чуждите елементи, а особено българският, днес с още по-голяма енергия извършва това свое „назначение на Восток“. Тя гони и преследва българската народност в Бесарабия, препятствува на нашата емиграция да помогне на своето потъпкано и поробено отечество и систематически прелива сичко, щото е чуждо (освен немско), в гърнето на своята дако-ромейска цивилизация. Колкото за последните две държавици, тяхното поведение относително „робовете в Турция“ е простително донейде, ако земем във внимание това, че тие и досега още се боят от панславизмът; но за Сърбия — нейното поведение относително „брача бугарима“ е глупаво, отвратително и даже необяснимо за свободната дунавска, балканска или южнославянска федерация. Затова при подробното разглеждане отношенията между народностите на Балканският полуостров, ние ще да обърнем особено внимание на Сърбия и ще да се постараме да определим, колкото е възможно по-безпристрастно, нейните

отношения към нашият народ. Засега ще да кажем само това, че дордето се не обяснят и не изравнят тие отношения, то никакво споразумение и никакво съединение е невъзможно между двата братски, съседни и едноплеменни народа.

Издание:

Вестник „Знаме“, 1874-1875

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.